

DE L'AUTORA DE *you*

ESTELLE MASKAME

CRUSH

QUAN ET VAIG

PERDRE

fanbooks

2

ESTELLE MASKAME

CRUSH

QUAN ET VAIG

PERDRE

Traducció de Lluís Delgado Picó

Fanbooks

Títol original: *Trusting Blake*

© Estelle Maskame, 2021

© de la traducció: Lluís Delgado Picó, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: octubre del 2022

ISBN: 978-84-19150-15-8

Dipòsit legal: B. 14.159-2022

Impress a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

Al món no hi ha prou adrenalina perquè les cames em portin gaire més lluny. La ira no m'omple els pulmons d'aire. El dolor no em serveix de combustible que m'impulsi a fer una sola passa més.

El formigó que trepitjo s'estén al meu davant, però les llàgrimes que em cremen als ulls desdibuixen els carrers i transformen els cotxes que passen en taques de colors. La visió borrosa em provoca una migranya que palpita com si em clavessin un milió d'agulles al crani.

Panteixant, em repenjo a la bústia més propera. La gola em cou mentre miro de recuperar l'alè, però el pit se'm contreu i se m'eixampla tan violentament que resulta una tasca pràcticament impossible. La suor em cau a raig per la cara i el coll i el sol brilla implacable al cel.

No sé quina distància he corregut. Ni tan sols sé si anava en la direcció correcta.

Les cames em fan figa i m'assec a la vorera roent. No sé a quin carrer de Fairview soc, i encara menys a quina distància em trobo de la finca Harding. I encara que ho sabés, ja he esgotat la meva resistència cardiovascular. Estic segura que ara mateix tinc el ritme cardíac al màxim absolut, i un batec més per minut em podria fer esclatar.

Em trec el telèfon de la butxaca entre sanglots i esbufecs. Una allau de notificacions m'omple la pantalla, però les arrossego per descartar-les i vaig de dret a la llista de contactes,

parpellejo de pressa i m'apropro el telèfon a la cara per intentar trobar el nom de la Sheri. Premo el botó de trucada, m'enganyo el telèfon a l'orella i em tapo la cara amb la mà per mirar d'amagar-me del món. M'adono que soc en un carrer residencial, i no crec que aquesta gent estigui gaire acostumada a mirar per la finestra i veure una adolescent que plora repenjada en una bústia. Ara mateix estic massa dolguda per processar cap mena de sentiment de vergonya.

—Mila... —contesta la Sheri.

—Ho saps? —balbucejó alhora que estrenyo el telèfon més fort—. Has vist els titulars?

La Sheri no respon. Es fa un llarg silenci i, si no fos perquè li sento la respiració superficial, pensaria que ha penjat.

—On ets? —pregunta finalment en veu baixa.

No sembla sorpresa ni desconcertada. No m'ha demanat «De quins titulars parles?», o sigui que ja sé la resposta a la meva pregunta: la Sheri s'ha assabentat de la notícia.

—No... No ho sé. —M'empasso els mocs pel nas i dono una nova ullada al meu voltant amb l'esperança de veure-hi més clar, però els ulls em couen tant que només puc seguir parpellejant—. Em pots venir a buscar? Si us plau?

—És clar, Mila. Envia'm la teva ubicació. Ja estic agafant les claus de la camioneta, d'acord, bonica? —em tranquil·litza la Sheri. Sento dringadissa de claus i el soroll d'una porta que baixa i es tanca—. Arribo de seguida. Ja vinc.

M'afanyo a penjar i envio la meva ubicació actual a la Sheri. Espero que condueixi de pressa. Ara mateix no vull estar sola, però tampoc no vull estar amb ningú que no sigui un familiar que compregui la gravetat de la situació. Sobretot, vull ser amb la mare.

«Oh, mama...».

Tanco els ulls i provo d'imaginar-me l'escena que viuen a Thousand Oaks ara mateix. La mare haurà descobert la veritat

a la vegada que la resta del món? S'estarà esfilagarsant el matrimoni dels meus pares a casa en aquest precís instant, mentre en Ruben dissenya un pla d'emergència per transformar tota aquesta història en un afer menys imperdonable?

I per començar: la notícia és veritat?

Respiro fondo i reflexiono.

Els tabloides es passen la vida presentant fotografies i vídeos innocents com coses que no són. Les visites i els ingressos d'aquestes publicacions depenen justament d'això, de publicar sonades notícies ultratjants que despertin un gran escàndol i una indignació d'allò més satisfactòria entre el públic. La fotografia..., la imatge del pare i la Laurel Peyton amb els llavis units al restaurant..., no pot ser real. Ha de ser un error, un malentès. El pare no faria mal a la mare d'aquesta manera. No em faria mal a mi.

Però ja va fer mal a la LeAnne Avery, i com va dir ella mateixa...

«Un dia infidel, sempre infidel».

Vomitaré.

Aquesta vegada sí que voldria que fos perquè he begut massa xampany car, i no perquè la imatge que tenia del meu pare s'acaba d'ensorrar.

—Estàs bé, reina? —em crida una veu preocupada des de l'altra banda del carrer.

La distracció atura la bilis que se m'enfilava per la gola i la meva mirada enterbolida localitza la propietària de la veu: una anciana que em mira des del seu jardí amb les galtes rosades arrugades per la preocupació.

—NO! —contesto cridant a plens pulmons—. El meu pare és un mentider! L'Everett Harding és un frau!

No penso amb claredat. No puc pensar amb claredat.

I el telèfon no em podria fer el fotut favor de deixar de vibrar un segon?

—Ets la filla de l'Everett Harding? —pregunta la dona, i malgrat que tinc els pensaments embullats, soc conscient que no hauria hagut de xisclar d'aquesta manera les emocions que m'aclaparen.

—No —menteixo com una autèntica llunàtica, i tot seguit m'aixeco amb penes i treballs, m'eixugo les llàgrimes de les galtes i camino una estona carrer avall fins que ja no em pot veure.

Entesos. «Respira fondo. Calma't. Pensa amb claredat».

A Hollywood, una aventura entre dues estrelles de primer nivell és una bomba. He vist altres personalitats de la indústria passar per aquesta situació moltes vegades. La notícia obsessiona completament la premsa del sector de l'espectacle. Els mitjans destrossaran despietadament les carreres del pare i la Laurel Peyton, i arrossegaran al drama tothom que els envolti. I aquestes som la mare i jo.

Malgrat la ràbia i el dolor que sento, no puc fer que les coses empitjorin.

No puc dir res. A ningú. No puc compartir el que sento amb ningú que no sigui de la família. I sobretot no hauria d'anar pel món bramant bajanades sobre el pare a persones desconegudes del seu poble natal.

Ara mateix tan sols puc tornar al ranxo, fer la maleta i reservar un bitllet per al primer vol que em porti de tornada a Los Angeles. No hi ha temps per acomiadar-me ni de la Savannah, ni de la Tori, ni d'en Blake. He de tornar a casa perquè no em podran deixar al marge d'aquest secret de la família.

Cinc minuts més tard, la camioneta de la Sheri s'atura erràticament davant meu i em noto una pressió al pit.

—Ai, Mila... —xiuxiueja la Sheri.

Obro la porta bruscamment i m'enfilo al seient de l'acompanyant.

Per algun motiu estrany, la Sheri sembla més gran. Té els ulls envoltats d'arrugues causades per la frustració, està pàl·lida i em mira amb uns ulls pesarosos i desil·lusionats. Tot i això, està mil vegades més serena que jo.

—Com ha pogut fer una cosa com aquesta? —pregunto amb la veu rasposa mentre miro embadalida el parabrisa—. I per segona vegada.

—No... No l'entenc —diu la Sheri, i exhala una llarga estona—. Em sap molt greu, Mila. No sé què dir.

Jo tampoc no sé què dir.

Tornem al ranxo en silenci. Fins i tot porta la ràdio apagada, i els raigs abrasadors del sol que em toquen la cara em fan sentir... irada, com si núvols de tempesta i llampecs em sobrevolessin els pensaments.

La luxosa porta d'entrada de seguretat i els murs de pedra de la finca Harding s'alcen imponents com una fortalesa llunyana mentre recorrem la sinuosa carretera rural, i com més ens hi acostem, més profundes em semblen les ferides que m'esquerden el cor.

Odio aquesta vida.

Odio Hollywood. Odio els mitjans i els paparazzi. Odio les productores, els fans i els guardes de seguretat. Odio l'equip de representants del pare, odio especialment el malparit d'en Ruben Fisher i odio els milers de normes estúpides que m'han imposat. Odio sentir que el món sencer m'observa.

I odio aquestes maleïdes portes de seguretat i tot allò que representen.

Però ara mateix, sobretot... odio el pare.

Odio el que ha fet a la nostra família.

El que ens ha fet a mi, a la mare, a en Popeye i a la Sheri.

Abans no m'adono del que faig, estimbo el puny al davantal de la camioneta de la Sheri i xisclo. Xisclo amb tota l'ànima. Em fa mal la gola, però crido tan fort que estic segura que em

sentiran a quilòmetres de distància, i clavo cops de puny incontrolables a l'interior del cotxe en un atac de ràbia.

—Mila! —exclama la Sheri, i clava els frens.

M'agafa els canells i fa força per immobilitzar-me els punys, però lluito per alliberar-me fins que finalment accepto la derrota i em poso a plorar desconsoladament.

—L'ODIO! —rugeixo entre sanglots.

—Ja ho sé, ja ho sé —repeteix la Sheri per calmar-me, i m'abraça ben fort contra el seu pit. M'acarona els cabells, em repenja la barbata dalt del cap i em té embolcallada tanta estona que em sembla una eternitat.

Ens separem en sentir un telèfon que sona.

No és el meu. Ja l'he apagat i no el penso tornar a encendre en un futur immediat, però la Sheri agafa el seu de la part central del davantal del vehicle i mira la pantalla amb les celles arrufades.

—És la teva mare —anuncia.

—La mare? —Li arrabasso el mòbil, accepto la trucada i m'enganxo el telèfon a l'orella.

Durant un breu instant, la Sheri està a punt d'intentar recuperar l'aparell, però de seguida reconsidera la idea de barallar-se amb mi en el meu actual estat irracional.

—Mama, soc jo. Torno a casa —dic atropelladament.

—Mila... —La mare respira fondo a l'altre extrem de la línia. Parla amb la veu trencada i seca, com si hagués vessat un milió de llàgrimes més que jo—. No tornaràs a casa.

—I tant que sí!

—No, no vindràs —insisteix amb fermesa, i llavors aspira pel nas i afegeix—: Vindré jo.

—Què?

—Demà seré amb tu. T'ho prometo, Mila. I ara he de parlar amb la Sheri, si us plau.

La mare ve a Fairview? Suposo que té sentit. Segurament

l'últim lloc on vol ser ara mateix és a Los Angeles amb el pare. Com més lluny siguem totes dues del caos, millor.

—Mama? —xiuxiuejo.

—Digues.

—Estàs bé?

Calla una estona i finalment respon:

—I tu?

La pregunta contesta la que li he fet jo.

Em mossego el llavi ben fort i m'eixugo les llàgrimes de la cara molla mentre li sento la respiració irregular.

—Queda't al ranxo. No surtis, no parlis amb ningú i, si us plau, no t'acostis a internet ni miris la televisió —m'ordena, i la veu se li trenca mentre conclou—: Em sap molt de greu, Mila. T'estimo. Tots dos t'estimem.

Ja no n'estic tan segura.

Atanso el mòbil a la Sheri i surto de la camioneta. Tinc la porta de seguretat just al davant, i arrossego els peus fins als murs intimidadors i l'obro amb el comandament a distància que he après que he de dur al damunt en tot moment. Mentre pujo pel camí de grava, veig que en Popeye va amunt i avall amb una dextral repenjada a l'espatlla.

És possible que el meu avi s'estigui fent gran, i potser està malalt, però això no el priva de trobar la manera d'alliberar la ràbia que se'l menja. L'observo mentre s'ho manega per llançar un xic maldestrament trossos de troncs esberlats a una pila de llenya que no para de créixer. Enfurismat, clava la dextral als troncs una vegada i una altra, i en acabat surt trontollant de sota l'arbre, al sol abrasador, seu a la gespa i amaga el cap entre les mans.

En Popeye ja no era gaire fan de les decisions que el pare ha pres a la vida abans del que ha passat.

Veure'l així em torna a trencar el cor, però li he de girar l'esquena i esmunyir-me dins la casa sense que em vegi. Jo

també he de gestionar la ira que acumulo, i si no em refugio a la meva habitació per gaudir d'una mica d'intimitat, em fa por no conformar-me a fer tots els possibles per destrossar la camioneta de la Sheri i començar a destruir també la casa.

A la seguretat del dormitori, clavo un cop de porta i llanço el mòbil a terra, que va parar a l'altra punta de l'habitació. Ni tan sols em molesto a mirar si s'ha trencat la pantalla. Abaixo la persiana, em fico al llit totalment vestida i m'enterro sota l'edredó.